

Postanowienie z dnia 13 marca 2001 r.

II UZ 13/01

Sprawa o wzrost emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach jest sprawą o prawa majątkowe, w której kasacja przysługuje tylko wtedy, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia przekracza dziesięć tysięcy złotych (art. 392¹ § 1 zdanie pierwsze KPC).

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Beata Gudowska (sprawozdawca), Jerzy Kuźniar.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 13 marca 2001 r. sprawy z powództwa Józefa D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o wysokość emerytury, na skutek zażalenia wniesionego przez wnioskodawcę na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 9 stycznia 2001 r. [...]

postanowił:

o d d a l i ć zażalenie.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 12 maja 1998 r. Oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w R. omówił Józefowi D. podwyższenia emerytury, a jego odwołanie od tej decyzji oddalił Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 20 kwietnia 1999 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 7 lipca 1999 r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego i umorzył postępowanie.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2000 r. Sąd Najwyższy uwzględnił kasację ubezpieczonego, opartą na podstawie naruszenia przepisów postępowania i uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego przekazując temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd drugiej instancji uznał żądanie przyznania

wzrostu emerytury za pobawione podstawy prawnej i wyrokiem z dnia 12 października 2000 r. oddalił apelację.

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2001 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie odrzucił kasację wniesioną przez pełnomocnika ubezpieczonego stwierdzając, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwoty 10.000 zł, wymienionej w art. 392¹ § 1 KPC.

W zażaleniu na to postanowienie ubezpieczony podniósł, że Sąd Apelacyjny błędnie zinterpretował przytoczony przepis (w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2000 r.), kwalifikując roszczenie ubezpieczonego jako roszczenie o prawo majątkowe, co do którego wniesienie kasacji jest ograniczone wartością przedmiotu zaskarżenia. Wskazał również, że nie ma możliwości wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, gdyż przedmiot sporu nie został wystarczająco sprecyzowany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrok objęty kasacją dotyczy przyznania wzrostu emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, którego organ rentowy nie uwzględnił w decyzji emerytalnej z dnia 3 lutego 1991 r. Z regulującego prawo do tego świadczenia przepisu art. 54 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 listopada 1991 r.) wynika, że wzrost przysługuje jedynie tym osobom, które są uprawnione do świadczeń emerytalno-rentowych, a jego przyznanie lub odmowa przyznania nie ma wpływu na prawo do tych świadczeń.

W tym stanie rzeczy Sąd drugiej instancji prawidłowo odniósł się do dopuszczalności kasacji ubezpieczonego zważywszy, że na mocy art. 392 § 1 zdanie drugie KPC (w brzmieniu odnoszącym się do wyroków sądów drugiej instancji wydanych po dniu 1 lipca 2000 r.) kasacja, bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia jest dopuszczalna tylko w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. W innych sprawach o świadczenia z ubezpieczenia społecznego kasacja jest dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa od 10.000 zł.

Sprawa o przyznanie wzrostu, a więc zmiany wysokości świadczeń, nie jest sprawą o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty, ani też sprawą o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Zarazem nie budzi wątpliwości, że jest

sprawą o prawa majątkowe, gdyż zgłoszone w niej żądanie dotyczy bezpośrednio stosunków majątkowych stron, zatem Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że skoro wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie nie przekracza kwoty 10.000 zł, kasacja - jako niedopuszczalna - podlega odrzuceniu (art. 392¹ zdanie pierwsze w związku z art. 393⁵ KPC).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 385 w związku z art. 397 § 2 i art. 393¹⁸ KPC w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2000 r.).

=====